

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

LUBADUSTE KANJON

Üheteistkümnes raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Promise Canyon
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08401721
ISBN 978-9949-82-802-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Susan Elizabeth Phillipsile
minu sügavaima kiindumuse ja tänutundega.*

ESIMENE PEATÜKK

Clay Tahoma sõitis mööda kitsast, ohtrate järskude kurvidega 36. kiirteed Põhja-Californias Humboldti maakonnas asuvatesse mägedesse. GPS-seadme andmetel pidi ta jõudma pärast järgmist vasakpöört Neitsijõe väikelinna. See tundus olevat lähim asula tema sihtkohale, Jenseni loomakliinikule ja tallile, ning ta tahtis sellele pilgu peale visata. Ta lähenes parajasti väljasõiduteele, kui märkas maantee äärde pargitud pikapautosid.

Ta võttis hoo maha ja peatus teepervel, et näha, mis seal toimub. Ta ronis veokist välja ja möödus mitmest sõidukist, kuni jõudis suure avatud kastiga veoauto juurde. Selle ümber seisis mehed ja vaatasid, kuidas suure kinnituskabliga kahveltõstuk maantee äärest eemaldus. Clay astus ühe mehe juurde. Tüüp oli temaga sama kasvu ning kandis ruudulist särki, teksapükse, saapaid ja nokkmütsi. „Mis teksil, semu?“ uuris Clay.

„Üks meie linna elanik libises teelt välja ja jäi kinni – õnneks pidas suur puu ta veidi allpool kinni. Tänu sellele õnnestus tal autost väljuda ja üles ronida.“

„Kes teda välja tirib?“ tahtis Clay teada.

„Ah, ühel meie poistest on omajagu ehitusvarustust. Ta on ehitaja ja tegutseb siin kandis.“ Mees sirutas oma suure kämbla. „Jack Sheridan. Oled siit pärit?“

„Minu nimi on Clay Tahoma ja ma olen pärit Flagstaffist navahote reservaadist. Aga praegu tulen Los Angelesest. Sõitsin siia, et vana sõbra Nathaniel Jenseni juures tööle asuda.“

Selle peale Jacki näoilme selgines. „Nate on ka minu sõber! Rõõm tutvuda!“

Jack tutvustas Clayd veel mõningatele läheduses seisvatele meestele – ühe nimi oli John, aga teda hüüti Jutlustajaks; teine oli Paul, kellele kuulusid veoauto ja kahveltõstuk; kolmas oli Pauli töödejuhataja Dan Brady; ja neljas oli vaimulik Noah, kelle veok oligi teelt välja veerenud. Noah naeratas vaguralt ja surus Clay kätt. Keegi ei teinud teist nägugi, nähes tagumikuni ulatava hobusesabaga põlisameeriklast, kelle kaabut ehtis kotkasulg. Samal hetkel ilmus Noah' vana sinine Fordi veok maanteeäärele.

„Kas teil polegi maantee- või tuletõrjeametit, kellele säärases olukorras helistada?“ küsis Clay.

„Jah, kui meil oleks terve päev aega oodata,“ möönis Jack. „Oleme harjunud iseseisvalt hakkama saama. Aga see äravajunud kaljuserv on suur probleem. Maanteeamet kõpitseb seda iga kord, kui keegi alla libiseb, aga tegelikult vajame püsivamat lahendust. Laiemat teed ja kaitsepiiret. Pikka ja tugevat kaitsepiiret. Oleme selleks juba soovi avaldanud, aga kuna maanteed ei kasutata palju, pole meie soovist seni välja tehtud.“ Ta nookas kõnealuse teelõigu suunas. „Paar aastat tagasi libises sellest nõlvast koolibuss alla. Lapsed said kergemaid vigastusi, aga kõik võinuks märksa hullemini lõppeda. Ma hoian iga kord hinge kinni, kui maantee ära jääb.“

„Miks teile siis piiret ei paigaldata?“

Jack kehtas õlgu. „Meil on väga vähe elanikke, tegemist on kõrvalise linnaga taandarenevas maakonnas, millel on pakilisemaidki probleeme. Nagu öeldud, oleme harjunud hoolitsema asjade eest ise, nii hästi, kui oskame.“

„Augustis pole jääd,“ märkis Clay. „Mis kirikuõpetajaga juhtus?“

„Hirv,“ vastas Noah. „Tulin kurvi tagant ja seal ta oligi. Ma ei teinud eriti suurt kõrvalepõiget, kuid siin piisab üle ääre vajumiseks vähesestki. Oiii, mu vaene veok!“ oigas ta, kui sõiduk maanteele vin-nati.

„See ei näe sugugi halvem välja kui enne, Noah,“ tähendas Jack.
„Tõepoolest,“ kinnitas Jutlustaja, käed puusas.
„Mida te ajate?“ nähvas Noah nõrdinult. „Sellel on mitu uut mõlki!“
„Kuidas sa aru saad?“ küsis Jack. „Su vana veok on ise üks suur mõlk!“ Ta pöördus Clay poole ja manitses: „Ole kurvide peal ettevaatlik ja tervita minu poolt doktor Jensenit.“

Clay Tahoma sõitis oma diiselveokiga Jenseni loomakliiniku ja talli juurde. Ta vedas järel suurt hobusehaagist, mille oli täitnud isiklike asjadega. Clay jättis mootori seisma, hüppas veokist välja ja vahtis ringi. Kliinik hõlmas suure talliga ühendatud veterinaariaosakonda, paraja suurusega ümmargust aedikut läbivaatusteks, mitut avarat karjamaad hobustele liikumiseks, hobuste aedikut ja paari väikest koplit loomade eraldi hoidmiseks. Hobuseid ei saanud koos välja viia, kui nad polnud omavahel tuttavad. Nad võisid üksteise vastu agressiivseks muutuda.

Kliiniku vastas, teisel pool parkimisala, kuhu mahtunuks ka veoautod ja haagised, oli suur pereelamu. Krunt oli ümbristetud puudega, mis olid suviselt lopsakad ja rohelised ning vaevu liigutasid end augusti alguse tuuleilis.

Clay nuusutas õhku ning tundis heina, hobuste, mulla, lillede ja rahulolu lõhna. Tema nina tundis ära kuslapuu. Ta laskus ühele saapakannale kükki ja puudutas mulda oma pikkade päevitunud sõrmedega. Teda täitis sisemine rahu. See oli hea paik. Paljulubav.

„Kas teed mingisugust iidset navahote rituaali?“

Enne kui Clay jõudis tõusta, astus doktor Nathaniel Jensen oma loomakliiniku uksest välja ja pühkis käed väikesesse sinisesse rätikusse.

Clay puhkes naerma ja ajas end püsti. „Kuulan, ega ratsavägi ei lähene,“ aasis ta.

„Kuidas sõit möödus?“ uuris Nate, torkas rätiku taskusse ja sirutas käe.

Clay kätles peremeest jõuliselt. „Pikalt ja igavalt, kuni jõudsin lähemale – mingid Neitsijõe tüübid tirisid mäenõlvast kellegi veokit üles.

Linna vaimulik vältis hirvele otsa sõitmist ja libises teelt välja. Vigastusi polnud, ainult palju torinat. Kuidas ehitamine edeneb?”

„Suurepäraselt. Pakun sulle midagi juua ja teen ringkäigu.“ Üks käsi endiselt Clay peos, laksas Nate teisega vastu sõbra õlga ja ütles: „Mul on kahju, et teil Isabeliga nii läks, Clay.“

Clay naeratas nukralt. „Kui me poleks lahutanud, poleks ma ka siia tulnud. Pealegi pole meie vahel muutunud suurt midagi peale selle, et ma Los Angelesest minema kolisin.“

„Lahutusega ei muutunud suurt midagi?“ imestas Nate ja keeras pea küsivalt viltu. „Ah, mis seal ikka,“ rehmast ta pead vangutades. „Ära parem räägi. Ma ei taha vist nii palju teada.“

Clay naeris lustakalt, olgugi et selles polnud midagi naljakat. Tema ja Isabel polnud teineteisele õiged, kuid see ei olnud takistanud neid armumast. Neid ei ühendanud miski peale hobusekasvatuse – ja isegi selles valdkonnas olid nad täielikud vastandid. Isabel oli Rootsi päritolu rikas hobusearetaja ja ratsasportlane – hüvede keskel sirgunud kütkestav blondiin, ent Clay oli navahost hobuserautaja ja veterinaar-assistent, kes oli sirgunud reservaadis. Nad olid tundnud vastupandamatut külgetõmmet, abiellunud ja komistanud etteaimatavate probleemide otsa, mida põhjustasid suhtlemis- ja elustiilivalikud. Vastupanu osutas ka naise perekond, kes paistis arvavat, et Clay abiellus temaga raha pärast. Kui Isabel tegi ettepaneku lahutada, oli Clay osanud seda oodata ega vaielnud vastu. Abielulahutus oli parim lahendus ja Clay oli naise tingimusega päri olnud, kuid nad polnud lakanud teineteisest hoolimast. Ega teineteisega magamast. Kuid Isabeli isa sai arvatavasti öösiti paremini magada, teades, et tema kaunis ja jõukas tütar pole enam juriidiliselt seotud navaho hõimu esindajaga, kes elab lihtsatest vahenditest ja vanade hõimutraditsioonide kohaselt. Samuti polnud ekskaasa isa vaimustuses asjaolust, et Clayl oli enne Isabeliga abiellumist poeg. Gabe elas navahote reservaadis koos Clay vanemate ja sugulastega, kuid tal oli isa elus oluline roll. Clay teadis, et Isabeli perekond ei rõõmusta selle üle põrmugi.

Aastaid tagasi, enne kui Nate Jensen Neitsijõe lähedal oma isa veterinaariapraksise üle võttis, oli ta koos Clayga Los Angeleses töötanud. Tundus loogiline, et Nate helistas Clayle ja küsis, kas too oskab

mõnd head veterinaarassistenti soovitada. Nate'i senine abiline, kes oli kõigepealt töötanud Nate'i isa ja seejärel Nate'i alluvuses, oli läinud pensionile.

„Võin soovitada mitut head inimest,“ oli Clay vastanud. „Aga ma vajan muutust ja mul on selles piirkonnas sugulasi. Kas oleksid valmis minu palkamist kaaluma?“

Nate oli kohe nõus olnud. Clay oli vägagi hinnatud assistent, kes sai ka hobuserautamisega hakkama. Ja siin nad nüüd olidki.

„Mul on toas teed ja limonaadi,“ teatas Nate. „Kas aitan sul asju maha laadida?“

„Arvan, et jätan praegu asjad haagisesse,“ kostis Clay. „Ega sa vastu ole, kui ma assistendi eluruume kasutan?“

„Võid sinna kolida nii kauaks, kui soovid. Aga on ka muid valikuid. Soovi korral võid koos minu ja Anniega majas elada – me oleme kahekesi ja ruumi on küllaga. Ja kui ihkad suuremat elamispiinda, võime aidata sul maja leida. Ise otsustad, sõber. Mul on pagana hea meel, et sa siin oled!“

Clay naeratas südamlikult. „Täna sind, Nathaniel. Assistendi eluruumid sobivad hästi. Proovime su limonaadi ja vaatame ringi.“

„Söö täna koos meiega õhtust, Clay,“ tegi Nate ettepaneku.

„See oleks suur au. Ma ei kujuta ette, missugune naine oli nõus sinuga abielluma – ootan huviga temaga kohtumist.“

„Annie rabab su jalust. Ta on imeline.“

Clay oli kolmekümne nelja aastane ja põlvnes legendaarsetest navaho meestest. Teiste seas oli olnud pealikke, vanemaid, Teise maailmasõja aegseid koodikõnelejaid, müstikuid ja sõdalasi. Nad olid looduseinimesed ja teispoosusesse uskujad. Isa ja onud olid noore Clay oma lugude ja õpetussõnadega üle ujutanud, kuid lõpuks oli ta hakanud õppetundide väärtust hindama. Nad olid korduvalt talle appi tõtanud ja jõud ühendanud, et aidata tal elus suunda muuta – juba selle eest oli Clay neile lugupidamise ja tänu võlgu.

Ta sirgus Flagstaffi piirkonna mägedes ja kanjonites, navahote reservaadi suures pererantšos. Reservaadis oli palju vaesust, kuid osa

peresid sai kenasti hakkama. Navahod ei ehitanud kasiinosid, kuid nende rikkuseks oli suurepärase maa. Võrreldes enamiku teistega oli Tahoma perekond heal järjel. Nad elasid lihtsat elu, säästsid, investeerisid, laiendasid, ehtasid ja kasvasid olemasoleva vara väärtust. Neid ei peetud jõukaks, kuid Clay ja tema õde sirgusid korralikus ja mugavas kodus, perekonnale kuuluval alal, kus elasid ka tädid, onud ja nõod.

Kuueteistkümneaastasel Clayl oli olnud tüdruksõber. Ta tutvus noore neiuga jalgpallimängul ja nad armusid teineteisesse, kuid vanemate surve all jättis neiu ta maha. Mõni kuu hiljem tegi Clay meeleheitliku katse tüdruk tagasi võita, kuid avastas, et too on rase. Olgugi et neiu seda eitas, oli Clay, kes oli ise alles poisike, peatselt isaks saamas.